

Arrest

nr. 94 906 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 21 maart 2007 elk een asielaanvraag in. Zij verklaren op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen. Zij geven in het kader van hun asielaanvragen aan in december 2005 reeds erkend te zijn als vluchteling in Polen, doch roepen problemen in met betrekking tot dit laatste land.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 4 mei 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 19 oktober 2009, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij wordt vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden. Verzoekers stellen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Verzoekers dienen bij schrijven gedateerd op 6 december 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.5. Bij arrest met nummer 38 645 van 11 februari 2010 weigert ook de Raad aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 5 maart 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de op 4 mei 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk.

1.7. Op 6 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de bij schrijven van 6 december 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die op 11 april 2012 aan verzoekers ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 (en de aanvullingen van 22.07.2010, 26.08.2010, 14.09.2010 en 25.10.2010) werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De ingeroepen motieven volstaan niet om de regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkenen te rechtvaardigen.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De heer [B.] legde bij zijn aanvraag tot regularisatie een arbeidscontract dd. 20.11.2009 voor. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkenen d.d. 22.06.2010, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit de aanvullende schrijvens van (de advocaat van) de betrokkenen, blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

De aangehaalde elementen, waaronder de duur van het verblijf in het Rijk sinds maart 2007, de gevolgde cursussen Nederlands en maatschappelijke oriëntatie, de deelname aan culturele activiteiten (albatros), de vrienden- en kennissenkring en de door hen voorgelegde getuigenverklaringen, de werkbereidheid en het arbeidscontract van mijnheer, volstaan niet om aan betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen. Het is normaal dat betrokkenen - in afwachting van hun asielprocedure- hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkenen een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 21.03.2007 asiel in België aan. Deze werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten op 15.02.2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een weigering tot de vluchtelingenstatus en weigering tot subsidiaire bescherming.

De duur van de asielprocedure - namelijk iets minder dan 2 jaar en 11 maanden- was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is wat de duur van de asielprocedure betreft, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar zouden vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.

Om de medische elementen behandeld te zien, dient er een aanvraag 9ter te worden ingediend.

Betrokkenen hebben dit ook gedaan en zijn momenteel in het bezit van een attest van immatriculatie.

Betrokkenen wijzen ook op de band met hun dochter en kleinkinderen die ook in België verblijven, en voorheen met hen hebben samengewoond. Er dient te worden opgemerkt dat ook de aanvraag 9bis van de dochter en kleinkinderen reeds werd behandeld, maar dat ook zij een aanvraag 9ter hebben ingediend en in het bezit zijn van een attest van immatriculatie waardoor ze momenteel allen het grondgebied niet hoeven te verlaten.

Betrokkenen verklaren problemen te hebben in hun land van herkomst omwille van de gepleegde daden van hun dochter. Zij beweren te moeten vrezen bij een terugkeer. Betrokkenen leggen geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Ook verklaren betrokkenen problemen te zullen ondervinden in Polen waar zij als vluchteling werden erkend doch zij tonen niet aan dat ze zich niet tot de Poolse autoriteiten zouden kunnen wenden om bescherming te vragen in verband met hun vrees voor bloedwraak.

Ook het argument inzake de afkeuring van (een deel van de) Tsjetsjeense gemeenschap in Polen van de daad van hun dochter is inmiddels geleden van 2002 en in de tweede orde de afkeuring van de daad van haar man (met wie ze naar eigen zeggen een traditioneel huwelijk aanging) - wat er ook van zij - kan niet worden aanvaard als grond om aan de betrokkenen verblijfsrecht toe te kennen, daar logischer wijze kan aangenomen worden dat de Tsjetsjeense gemeenschap in België niet anders aankijkt tegen de aangehaalde feiten. Het staat de betrokkenen vrij om hun contacten toe te spitsen op de Poolse bevolking en zij hoeven zich niet te gaan vestigen in de schoot van de Tsjetsjeense gemeenschap in Polen. Ook hier dient opgemerkt te worden dat zij in het geval van problemen, zich kunnen wenden tot de Poolse autoriteiten. Zij tonen het tegendeel niet aan.

Het is ook zo dat de aangehaalde problemen die aan de basis lagen voor hun vlucht, reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. De elementen ter ondersteuning van huidige verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de bevoegde asielinstanties. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput hebben.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat betrokkenen in het bezit zijn van een attest van immatriculatie omwille van hun aanvraag 9ter waardoor zij momenteel het grondgebied niet moeten verlaten."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis, 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsverplichting, van het evenredigheidsbeginsel, van de “*principes van machtsoverschrijding*” en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij lichten het middel toe als volgt:

“Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; uiteraard houdt dit beginsel eveneens in dat rekening gehouden wordt met alle relevante elementen die voorgelegd worden en dienen deze elementen onderzocht worden, geplaatst in hun juiste feitenvinding;

De beslissing luidt als volgt : [...]

- *De aanvraag van verzoekende partij vermelde o.m. als pertinente elementen het volgende :*

1. als “titel of onderwerp “Aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan 3 maanden gesteund op ARTIKEL 9 BIS van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling + INSTRUCTIES 17.07.09 - 2.8.B + PRANGENDE HUMANITAIRE SITUATIE “

...

“Bij huidig schrijven wenst het gezin een aanvraag in te dienen tot machtiging van verblijf gesteund op artikel 9 BIS van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling toe te passen in het licht van de omzendbrief van de Minister Turtelboom en de instructie van de Minister en Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid dd. 17.07.09 .

Aan het licht van de voorafgaande onderhandelingen, de inhoud en de ratio legis van het regeringsakkoord en de navolgende instructie dienen de uitzonderlijke omstandigheden en meer bepaald de onmogelijkheid om zelfs tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst of van laatste verblijfplaats, in casu Polen, vermoeden te worden.”

- De verzoekende partij heeft dus haar aanvraag ingediend met verwijzing niet alleen naar artikel 9 bis en de instructie die vernietigd werd door de Raad van State, maar ook naar de onderhandelingen die geleid hadden tot de instructie.
- De beslissing stelt de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, gelet op de vernietiging van de instructie door de Raad van State ;
- Dat vooreerst dient te worden vastgesteld dat deze stelling volledig in tegenstrijd is met de door de DVZ eerder genomen standpunt dat wellicht algemeen gekend is , nl

« L'intéressé indique également vouloir être régularisée sur base de l'instruction du 19.07.2009 concernant l'application de « article 9bis de la loi sur les étrangers. Il est de notoriété publique que cette instruction a été annulée par le Conseil d'État en date du 11.12.2009. Suite à cette annulation, le Secrétaire d'état pour la politique d'Asile et de Migration, M. Melchior Wathelet, s'est engagé publiquement à continuer à appliquer les critères tels que décrits dans « instruction du 19.07.2009 en vertu de son pouvoir discrétionnaire. « vb SP 5720603»

EN

« Rekening houdende met de uitgestippelde criteria en de daaraan gekoppelde voorwaarden in de instructie van 19/07/2009 van de Staatssecretaris VQor Migratie-en Asielbeleid, dhr.M.Wathelet. Rekening houdende met het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 die de instructie dd. 19/07/2009 betreffende de toepassing van het vroegere art.9, lid 3 en van art.9BIS van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 heeft vernietigd.

Rekening houdende met de verklaring van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M.Wathelet op 11 december 2009 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State: “De Staatssecretaris Voor Migratie-en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord, gerespecteerd blijven.” “Met inachtneming van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grond betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers, gerespecteerd worden.”

“In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert de rechtszekerheid. Voor de dossiers die ten gronde de duurzame lokale verankering inroepen, blijft de termijn van 15.09.2009 tot 15.12.2009 behouden.” Vb Ref DV 5583969

- De beslissing miskent de draagwijdte die aan de rechtspraak van de Raad van State ivm de vernietigde Instructie dient te worden toegekend en ontkent tot het bestaan van criteria die allermindst als richtlijn kunnen blijven dienen, binnen het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Minister en of de Staatssecretaris;
- De Raad van State heeft inderdaad in een Arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011 in de zaak A. 198.554/XIV-32.682 XIV-, p. 32.682-5/6; XIV- 32.682-4/6 het volgende gesteld :

“Met het bestreden arrest wordt uitspraak gedaan over de wettigheid van een beslissing waarmee een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Artikel 9bis bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren.

Het kernkabinet heeft in een “instructie” van 19 juli 2009 wel bepaalde specifieke “humanitaire” situaties omschreven die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Die instructie is met 's Raads arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd omdat zij “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de

bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

In de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 26 augustus 2010, die tot het bestreden arrest heeft geleid, wordt gesteld dat de betrokkene op basis van de hoger genoemde instructie van 19 juli 2009 wil worden geregulariseerd, dat deze instructies “zoals algemeen bekend” op 11 december 2009 door de Raad van State werden vernietigd en dat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, “(z)oals eveneens algemeen bekend, (...) zich (heeft) geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie te blijven toepassen.” Hierna wordt in die beslissing het volgende overwogen: “Aangezien betrokkene pas is aangekomen in België op 11.01.2008, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden inzake verblijfsduur die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het feit dat betrokkene sinds januari 2008 in België verblijft, verschillende cursussen Nederlands heeft gevolgd, de Franse taal zou beheersen, werkwilgig is, een vriendenkring zou hebben opgebouwd en hiervan getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niet af aan de voorwaarden gesteld door de instructies dd. 19.07.2009. (...)”.

Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.

Door zich in het bestreden arrest bij het standpunt van de bevoegde staatssecretaris aan te sluiten en eveneens naar diens discretionaire bevoegdheid te verwijzen om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd en heeft hij die bepaling dus geschonden.”

Dat de sanctie derhalve enkel het dwingende karakter betreft die door de DVZ en of de RW aan de instructie toegekend werd;

Het is echter ook zo dat zelfs bij gebrek aan wettelijke criteria opgesomd in artikel 9 bis, het redelijk is van de Staatssecretaris te verwachten en het zich omwille van de rechtszekerheid opdringt dat zij de richtlijnen en aanwijzingen die vastgesteld werden na langdurige onderhandelingen toepast en individualiseert naargelang de inhoud van de aanvraag en het individu;

Dat de motivatie zich derhalve niet meer kan beperken tot een afwijzing door gestereotypeerde motieven die eerder beweringen zijn en die niet het specifieke voorgelegd geval beantwoorden;

Verder stelt de beslissing : [...]

- Kortom dient te worden vastgesteld dat de beslissing de integratie elementen die door de attache zelf opgesomd worden, niet betwist.
- De beslissing beperkt er zich toe te stellen “volstaan niet”, zonder hiervoor een reden te geven en zonder dat uit de beslissing eens blijkt dat de integratie elementen het voorwerp hebben gemaakt van een werkelijk onderzoek
- Werkelijk onderzoek dient en mag worden verstaan als een onderzoek die minstens ondermeer de elementen die naar een duurzame lokale verankering in België wijzen
- Terzake blijkt niet dat dergelijk onderzoek verricht werd en de beslissing zegt met geen woord, waarom deze integratie elementen geen reden mogen zijn voor een in aanmerking komen tot een machtiging tot verblijf;
- De beslissing blijkt een voorlopig toegestaan verblijf verworven in het kader van een asielaanvraag te aanzien als een hinder om de integratie elementen te onderzoeken en in aanmerking te nemen:
- Hierbij stelt de motivatie een bijkomende voorwaarde voor de toepassing van artikel 9 bis die echter niet terug te vinden is in artikel 9 BIS, die vrijstaat voor elke vreemdeling, - asielzoeker of niet.
- Zodoende induceert de beslissing tevens een discriminatie tussen asielzoekers die een machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9 bis indienen en “gewone” vreemdelingen die illegaal op het grondgebied

verblijven en eveneens een machtiging tot verblijf indienen op grond van artikel 9 bis: de verworven integratie elementen worden in het kader van een asielaanvraag niet onderzocht als aanwijzing naar een duurzame verankering in België maar worden zonder onderzoek ten gronde weggeveegd omdat zij als een "hobby" worden beschouwd;

- Verder dient te worden vastgesteld dat de beslissing evenmin op een correcte feitenvinding steunt, vermits de asiel procedure voor de Raad van State slechts afgesloten werd op 03.10.2011 en dat verzoekende partij verder voorlopig legaal op het grondgebied bleef verblijven in het kader van een ontvankelijk bevonden aanvraag steunende op artikel 9 ter van de wet van 15.12.1980.
- Artikel 9 bis sluit bovendien geenszins uitgeprocedeerde asielzoekers met illegaal geworden verblijf uit van de mogelijkheid een machtiging tot verblijf aan te vragen;

De beslissing schendt de aangehaalde middelen

Verder stelt de beslissing : [...]

De beslissing beperkt zich te stellen dat de duur van de procedure "ipso facto " geen recht geeft tot verblijf;

- Verzoekende partij stelt geenszins dat de duur van de procedure, van 2007 tot 2011 automatisch recht geeft op verblijf, doch dat hierbij rekening dient te worden gehouden, net zoals met haar feitelijk verblijf in België, 2007 tot 2012 op de dag van de beslissing;
- Stellen dat de duur van procedure "ipso facto" geen recht op verblijf inhoudt, is geen uitleg voor de reden waarom een bijna vijfjarig verblijf in België , gepaard aan een voltooide integratie, niet in aanmerking genomen werd en onderzocht werd op individuele wijze.
- Dezelfde opmerking dient wat betreft het verblijf dat "tijdelijk toegestaan "werd, na afsluiting van de asielprocedure;
- Artikel 9bis bevat geen enkele criteria en evenmin een aanwijzing naar het gegeven dat op één of ander moment de verzoekende partij zou moeten zijn gemachtigd tot verblijf om in aanmerking te komen vooreerst, om to een onderzoek van de "duur en aard van het verblijf" vervolgens
- Nogmaals voert de beslissing bijkomende voorwaarden aan artikel 9 bis;

Verder stelt de beslissing : [...]

- De beslissing maakt geen onderscheid tussen de beoordeling van een medische problematiek, (het bestaan van een ziekte) die tot de arts geneesheer behoort in het kader van artikel 9 ter, en het in acht nemen van - en rekening houden met het gegeven dat het gezin, inderdaad een medisch probleem vertoont, dat prima facie niet betwist wordt door de DVZ.
- De beoordeling van de familiebanden tussen ouders, enig overlevend kind en enige kleinkinderen met de gelegenheid dat de meerderheid van de volwassen leden van het gezin psychologisch gestoord zijn behoort niet tot de beoordeling van de arts ambtenaar in het kader van een aanvraag 9 ter;
- DE DVZ weigert deze problematiek te onderzoeken in het kader van een aanvraag 9ter cfr

"Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : steun van de broer in België, financieel onvermogen, kinderen reeds 10 jaar in België) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene/n.

Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.", OV REF [...]

- De beslissing schendt derhalve ook artikel 9 ter
- Het argument blijft onbeantwoord;

Verder nog stelt de beslissing : [...]

Verzoekende partijen zijn formeel verplicht hun aanvraag afzonderlijk in te leiden van hun dochter en kleinkinderen , daar aan verzoekende partij een apart verblijfplaats is toegewezen, toen het gezin het opvangcentrum diende te verlaten.

Dat echter dient te worden benadrukt dat het gezin als dusdanig steeds samengeleefd heeft.

Het ontkennen van het vitaal belang van een familieband in het gegeven bijzonder context is niet redelijk en beantwoordt uiteraard niet een aanvraag ingediend op "humanitaire" basis;

Verder stelt de beslissing : [...]

- *Het verzoek 9bis stelde ondermeer het volgende voor :*

"Kort samengevat beleeft het gezin sedert 2002 een kruisweg ;

Hun dochter [M.] nam inderdaad op 23.10.02 deel aan de gijzelactie in HET Dubrovkatheater in Moskou als gijzelneemster en kwam ook om tijdens de operatie.

Het feit is niet betwist geweest noch voor DVZ noch door het CGVS.

Pro memorie werd de gijzelactie enorm gemediatiseerd en zorgde ook voor ongeveer 130 doden.

Naast hun eigen rouw die zijn moeilijk kunnen verwerken, draagt het gezin ook een enorm schuldgevoel voor al de veroorzaakte doden, ook omdat zij de daad niet begrijpen.

De daad heeft hen van hun familie, van hun sociale kring en etnische gemeenschap afgezonderd, want niet iedereen in Tsjetsjenië , - wel in tegendeel- heeft de actie goedgekeurd.

Dit was ook tastbaar binnen de Tsjetsjeense gemeenschap in Polen waar het gezin eerst vluchtte in december 2004.

Overal houdt het gezin zich schuil, vermijdt contacten om niet ondervraagd te worden en dat de link tussen hen en wijlen [M.] gemaakt wordt;

Het gezin werd als vluchteling erkend in Polen reeds in december 05 , om die welbepaalde reden en ook omwille van de eerdere activiteiten van de heer [B.], in de sfeer van wijlen President MASKHADOV;

In Polen werd de echtgenoot van hun overlevende dochter [Z.] beschuldigd en ook veroordeeld voor de moord op een Ingoesh , de heer [M.]; de echtgenoot heeft de moord ontkend;

Het gezin werd nogmaals gelinkt met een moordenaar;

Het gezin had bovenop te kampen met bloedwraak, afgekondigd ivm de moord op [M.];

In die omstandigheden kwam het gezin in België aan en vroeg asiel op 21.03.07;

Het gezin woont thans in Poperinge sedert maart 08 en probeert tot evenwicht te komen, hetgeen bevorderd wordt door het opstarten van een individuele en familiale therapie: verzoekende partijen hebben allen te kampen met de problematiek verbonden aan de oorlogssituatie die zij gekend hebben, met de rouwproblematiek tov het overlijden van [M.] als hun dochter, problematiek die bemoeilijkt wordt door de rouwproblematiek tov het overlijden van [M.] als actief lid in een gijzelingsactie , problematiek als ouder van een kamikazekind , problematiek van de herhaaldelijke vluchten op bijna tien jaar verspreid.

Problematiek tot slot tov de toekomst : tov hun alleenstaande en enig overlevende dochter [S.], tov hun twee kleinkinderen [R.] en [M.] waaraan zij zich volledig toe wijten.

De problematiek van het gezin is heel bijzonder en de context ook heel specifiek en zwaarwichtig."

- *Er dient te worden vastgesteld dat de criteria van de Conventie van Genève geenszins overeenstemmen met de (niet bestaande-) criteria van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980;*
- *Het verzoekschrift verwijst uitdrukkelijk naar een prangende humanitaire situatie , prangende omwille van het cumul aan problematiek van het gezin, problematiek die ook heel bijzonder en uitzonderlijk is;*

- *Deze situatie, het cumul aan problematiek werd niet onderzocht, noch de dynamiek en reactiviteit van deze problematiek, van humanitair standpunt uit, hetgeen nochtans precies kadert met de bedoeling van artikel 9 bis;*
- *De beslissing beperkt zich te stellen dat de voorgelegde elementen reeds onderzocht werden in het kader van de asielaanvraag, hetgeen artikel 9 bis schendt*
- *De goede “raden” die de beslissing blijkt te geven voor een harmonieus verblijf in Polen zijn en kunnen geen reden uitmaken om de argumentatie van verzoekende partij terzake te beantwoorden en de beslissing rechtmatig te staven; [...]”*

4.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. De bestreden beslissing omvat eveneens een motivering in feite. Zo wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door verzoekers ingeroepen elementen en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan. Deze motivering, waarbij telkens op concrete wijze wordt ingegaan op de aangehaalde elementen, kan ook geenszins als stereotiep worden beschouwd. Ten overvloede dient bovendien geduid te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij kunnen daarenboven niet stellen geen kennis te hebben van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, aangezien zij deze motieven uitgebreid bespreken en betwisten in hun verzoekschrift.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

4.2.2.1. In de mate dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing één voor één trachten te weerleggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

4.2.2.2. Bij schrijven gedateerd op 6 december 2009 verzochten verzoekers om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.2.2.3. Verzoekers uiten allereerst kritiek op de stelling in de bestreden beslissing dat zij zich niet meer dienstig kunnen beroepen op de criteria die waren opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omdat deze ingevolge de vernietiging van deze instructie door de Raad van State niet meer van toepassing zijn.

Zoals verzoekers aangeven, beriepen zij zich in hun aanvraag op de criteria vervat in de instructie die de toenmalige staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 opstelde voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging.

Deze instructie van 19 juli 2009 werd, zoals gesteld in de bestreden beslissing, vernietigd bij arrest van de Raad van State met nummer 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg op correcte wijze vastgesteld dat de criteria vervat in de voormelde vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn. Verzoekers stellen dat zij in hun aanvraag eveneens hebben verwezen naar de onderhandelingen die hebben geleid tot de instructie, doch er kan niet worden ingezien op welke wijze dit afbreuk doet aan voorgaande vaststelling.

Verzoekers stellen verder dat voormeld motief in de bestreden beslissing volledig in strijd is met het door de Dienst Vreemdelingenzaken eerder ingenomen standpunt en waarbij zij verwijzen naar het standpunt van de voormalige staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid volgend op voormeld arrest van de Raad van State van 9 december 2009 dat luidde dat hij de criteria zoals ze stonden beschreven in de vernietigde instructie in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid alsnog zou blijven toepassen.

Inzake deze praktijk oordeelde de Raad van State in zijn latere rechtspraak evenwel dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. De Raad van State stelde dat een dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Verweerder heeft derhalve in de bestreden beslissing correct aangegeven dat geen toepassing als dusdanig meer kon worden gemaakt van de criteria vervat in de vernietigde instructie. Een strikte toepassing van deze criteria zou immers neerkomen op een miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en voormelde rechtspraak van de Raad van State.

Dit gegeven doet uiteraard geen afbreuk aan de verplichting die rust op verweerder om bij het onderzoek van een aanvraag om machtiging tot verblijf rekening te houden met de verschillende aangevoerde elementen die volgens de aanvragers een machtiging tot verblijf rechtvaardigden en, ingeval van weigering, te motiveren waarom deze elementen geen machtiging tot verblijf rechtvaardigen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verweerder de door verzoekers aangebrachte elementen voor een machtiging tot verblijf heeft onderzocht doch oordeelde dat deze geen voldoende reden vormden om de machtiging tot verblijf toe te staan en waarbij hij voor elk van de aangebrachte elementen ook uitdrukkelijk aangaf waarom hij hiertoe besloot. Hij heeft hierbij niet verwezen naar het niet voldaan zijn

aan de voorwaarden vervat in de criteria van de vernietigde instructie doch aangegeven dat deze criteria als dusdanig niet kunnen worden toegepast. De Raad stelt vast dat verzoekers niet aantonen dat verweerder door aldus te handelen artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de draagwijdte van voormelde rechtspraak van de Raad van State miskent.

Verzoekers geven nog aan dat de criteria *“allerminstens als richtlijn kunnen blijven dienen, binnen het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Minister en of de Staatssecretaris”*, dat *“de sanctie derhalve enkel het dwingende karakter betreft die door de DVZ en of de RVV aan de instructie toegekend werd”* en dat *“het redelijk is van de Staatssecretaris te verwachten en het zich omwille van de rechtszekerheid opdringt dat zij de richtlijnen en aanwijzingen die vastgesteld werden na langdurige onderhandelijken toepast en individualiseert naargelang de inhoud van de aanvraag en het individu”*. In zoverre verzoekers betogen dat de criteria van de vernietigde instructie waarop zij zich beriepen – gelet op het redelijkheidsbeginsel of de rechtszekerheid – alsnog op hen hadden moeten worden toegepast, komt dit betoog er in wezen op neer dat het bestuur op grond van deze beginselen van behoorlijk bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd. Verzoekers kunnen zich immers niet beroepen op voormelde beginselen van behoorlijk bestuur om een onwettige handelswijze van het bestuur te vereisen. Voor het overige en waar in wezen wordt betoogt dat een machtiging tot verblijf op grond van het voldaan zijn aan één van de criteria van de vernietigde instructie tot de mogelijkheden behoorde, kan worden verwezen naar voorgaande bespreking waarbij werd vastgesteld dat de wijze waarop verweerder in huidige zaak zijn discretionaire bevoegdheid heeft aangewend geen miskenning inhoudt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State.

4.2.2.4. Verzoekers gaan daarnaast ook niet akkoord met de motivering in de bestreden beslissing dat de duur van hun verblijf in het Rijk sinds maart 2007, de door hen gevolgde cursussen Nederlands en maatschappelijke oriëntatie, hun deelname aan culturele activiteiten, hun vrienden- en kennissenkring in België en voorgelegde getuigenverklaringen en de werkbereidheid en het arbeidscontract van verzoeker niet volstonden voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Verzoekers betogen dat verweerder er zich in de bestreden beslissing toe beperkt te stellen dat hun integratie in het Rijk niet volstaat, zonder aan te geven waarom dit niet het geval is en zonder dat blijkt dat de elementen van integratie het voorwerp uitmaakten van een werkelijk onderzoek. Deze stelling vindt evenwel geen steun in de motivering van de bestreden beslissing. De Raad stelt immers vast dat de bestreden beslissing wel degelijk een toelichting bevat waarom de ingeroepen elementen van integratie niet voldoende worden geacht om de machtiging tot verblijf toe te staan. Zo wordt aangegeven dat het normaal is dat verzoekers – in afwachting van een definitieve beslissing inzake hun asielprocedure – hun tijd in België zo goed mogelijk trachtten te benutten, dat zij wisten dat hun verblijf in België in het kader van de asielprocedure slechts voorlopig werd toegestaan en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten, dat *in casu* de duur van de asielprocedure niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd en dat het gegeven dat de asielprocedure een zekere behandelingsperiode inhield *ipso facto* nog geen recht op verblijf geeft.

De Raad stelt vast dat het in het licht van de ruime discretionaire bevoegdheid die artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan de minister *c.q.* staatssecretaris toekent niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd waar in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat een integratie zoals deze van elke normale persoon kan worden verwacht die in het kader van een asielprocedure in ons land verblijft – en waarbij deze zijn tijd in België zo nuttig mogelijk tracht in te vullen – en waarbij wordt vastgesteld dat de duur van de behandeling van de asielaanvraag niet kennelijk onredelijk lang heeft geduurd en de verzoekers vanaf het begin wisten, of minstens dienden te weten, dat zij bij een negatieve beslissing alsnog het land dienden te verlaten, onvoldoende wordt geacht om op enkele grond hiervan een verblijfsmachtiging toe te kennen. Verzoekers lijken aan te geven dat zij duurzaam lokaal verankerd zijn in België en dat dit als dusdanig niet werd onderzocht, doch dit gegeven doet geen afbreuk aan voormelde motivering waaruit blijkt dat rekening is gehouden met de verschillende ingeroepen elementen van integratie en waarbij wordt aangegeven om welke redenen deze niet worden weerhouden als grond voor een verblijfsmachtiging. Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat verweerder een verder onderzoek van hun elementen van integratie had moeten doorvoeren. Verzoekers tonen ook niet aan dat een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet. Integendeel dient te worden vastgesteld dat verweerder door aldus te oordelen zijn discretionaire bevoegdheid toegekend in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een redelijke, niet willekeurige wijze heeft aangewend.

Er kan verder enkel sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Verzoekers zien een discriminatie tussen gewezen asielzoekers enerzijds en “gewone” vreemdelingen die illegaal op het grondgebied verblijven anderzijds die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indienen. Zij tonen dit evenwel op geen enkele wijze aan door louter te verwijzen naar het gegeven dat hun integratie door verweerder niet werd aanvaard als voldoende reden om de verblijfsmachtiging toe te staan.

Verzoekers tonen daarnaast evenmin aan dat verweerder is uitgegaan van een foutieve feitenvinding waar hij aangeeft dat de Raad op 15 februari 2010 – in wezen is dit 11 februari 2010 doch dit betreft een louter materiële vergissing die op geen enkele wijze de strekking van de bestreden beslissing heeft beïnvloed – inzake de asielaanvragen van verzoekers besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en uitgaat van een asielprocedure die iets minder dan 2 jaar en 11 maanden duurde. Verzoekers verwijzen naar het gegeven dat de procedure voor de Raad van State inzake hun asielaanvragen pas op 3 oktober 2011 werd afgesloten, doch het betreft hier een procedure die geen schorsende werking heeft en geen recht opent op verblijf. Verzoekers tonen aldus niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk handelde door de duur van de procedure voor de Raad van State niet mee te laten tellen bij de duur van de eigenlijke asielprocedure.

Verzoekers betogen dat de bestreden beslissing evenmin is gegrond op een correcte feitenvinding nu zij voorlopig legaal op het grondgebied verblijven in het kader van een ontvankelijk bevonden aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt evenwel vast dat verweerder in de bestreden beslissing zelf aangaf dat verzoekers in het kader van deze procedure momenteel in het bezit zijn van een attest van immatriculatie en om deze reden het Belgische grondgebied niet moeten verlaten.

In de mate dat verzoekers aangeven dat het tijdelijk toegestane verblijf na afsluiting van de asielprocedure als dusdanig ten onrechte niet in aanmerking werd genomen als grond om een machtiging tot verblijf toe te kennen en niet werd onderzocht op een individuele wijze, wijst de Raad erop dat verweerder bij het nemen van een beslissing inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel rekening dient te houden, en dient te motiveren, inzake de elementen aangevoerd door de verzoekers die naar hun mening een machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Verzoekers verwezen in het kader van huidig voorliggende aanvraag als dusdanig niet naar hun tijdelijk toegestane verblijf in het kader van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat verweerder specifiek dit gegeven diende te betrekken bij zijn beoordeling. Verzoekers brachten ook enkel bewijzen aan van integratie tijdens de asielprocedure, en niet van tijdens de periode dat zij in België verbleven in het kader van hun ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen.

Verzoekers geven verder aan dat eveneens rekening diende te worden gehouden met de duur van hun asielprocedure en met de duur van hun feitelijk verblijf in België sinds 2007. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat verweerder rekening hield met beide elementen bij de beoordeling ten gronde van de aanvraag. In antwoord op deze elementen werd, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers lijken aan te geven, ook niet louter gesteld dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is wat de duur van de asielprocedure betreft *ipso facto* geen recht op verblijf geeft. Tevens werd gemotiveerd dat deze elementen *in casu* niet voldoende zijn, nu verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van de asielprocedure en zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten, de duur van de asielprocedure niet als onredelijk lang kan worden beschouwd en de door hen aangevoerde elementen van integratie tijdens hun verblijf niet verder reiken dan hetgeen van een normaal persoon kan worden verwacht die zijn tijd in België in afwachting van een beslissing zo goed mogelijk tracht te benutten. Verzoekers maken met hun uiteenzetting van het enig middel niet aannemelijk dat verweerder bij de beoordeling van deze elementen niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing kan verder niet zo worden gelezen als dat uitgeprocedeerde asielzoekers met illegaal geworden verblijf in alle gevallen worden uitgesloten van de mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te bekomen of dat daarin als algemene regel wordt gesteld dat een vreemdeling op één of ander ogenblik moet zijn gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

4.2.2.5. De Raad merkt verder op dat verweerder, waar verzoekers in hun aanvraag verwezen naar medische – meer specifiek psychologische – problemen om te worden gemachtigd tot een verblijf in

België, kon stellen dat een beoordeling van de vraag of de medische problemen van verzoekers een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen dient te gebeuren in het kader van de aanhangige procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het kader van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet komt immers – in tegenstelling tot de procedure op grond van 9bis van de Vreemdelingenwet – een ambtenaar-geneesheer tussen die bevoegd is zich uit te spreken over de ernst van de aangevoerde medische problematiek.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij aangeven dat niettemin rekening diende te worden gehouden met *“het gegeven dat het gezin, inderdaad een medisch probleem vertoont”* en met *“de familiebanden tussen ouders, enig overlevend kind en enige kleinkinderen met de gelegenheid dat de meerderheid van de volwassen leden van het gezin psychologisch gestoord zijn”*. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bleek immers niet dat verzoekers, of één van hun familieleden in België, een dermate ernstig medisch probleem hebben dat deze een machtiging tot verblijf dienen te worden toegekend. Aldus kan evenmin worden aangenomen dat verweerder rekening diende te houden met de door verzoekers aangehaalde familiebanden in combinatie met enige medische problematiek. In voorkomend geval en waar verzoekers specifiek verwijzen naar de *“familiebanden”* wijst de Raad er verder op dat indien in het kader van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt besloten dat een ernstige medische problematiek voorligt die vereist dat één of meerdere van de gezins- of familieleden wordt gemachtigd tot een verblijf – hetgeen thans evenwel niet blijkt –, alsnog een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden ingediend op grond van de familiebanden met een in Belgische om medische gronden gemachtigde vreemdeling.

Er blijkt verder ook dat verweerder rekening heeft gehouden met de aanwezigheid op het Belgische grondgebied van verzoekers hun dochter en kleinkinderen, doch aangaf dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend door deze laatsten eveneens werd geweigerd en ook zij slechts tijdelijk in het verblijf mogen verblijven in afwachting van een beslissing inzake hun aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen.

Door daarnaast aan te geven dat verweerder in een eerdere, niet nader bepaalde op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet genomen beslissing geen rekening heeft gehouden met de *“steun van de broer in België, financieel onvermogen, kinderen reeds 10 jaar in België”* – gegevens waarvan niet blijkt dat deze betrekking hebben op verzoekers – tonen verzoekers evenmin aan dat verweerder door het nemen van de huidige bestreden beslissing de artikelen 9bis of 9ter zou hebben miskend.

4.2.2.6. Verzoekers tonen, door te refereren naar de sterke familieband, evenmin aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloot dat de verwijzing naar de band met de dochter en kleinkinderen niet kan worden weerhouden als grond voor een machtiging tot verblijf, omdat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van deze laatsten eveneens werd afgewezen en zij – net als verzoekers – enkel gerechtigd zijn in België op grond van een hangende aanvraag om medische redenen. Verzoekers weerleggen met hun uiteenzetting deze motivering niet. Er wordt hierbij ook opgemerkt dat de familieband in de bestreden beslissing op geen enkele wijze wordt ontkend. Verder wordt verwezen naar voorgaande bespreking inzake de familiebanden in combinatie met de aangevoerde medische problematiek.

4.2.2.7. De Raad stelt ten slotte vast dat in de bestreden beslissing op concrete wijze wordt geantwoord op het betoog van verzoekers in hun aanvraag over de redenen waarom zij hun herkomstland hebben verlaten en de problemen die zij vervolgens ook in Polen zouden hebben ondervonden. Verzoekers lijken aan te geven dat het niet is omdat deze elementen niet hebben geleid tot een beschermingsstatus dat deze niet kunnen worden weerhouden als grond voor een machtiging tot verblijf in België. Niettemin dient te worden gesteld dat niet blijkt dat het verweerder bij de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet toegelaten is te verwijzen naar, onder meer, de uitkomst in een andere procedure en dat daarnaast de uitkomst in de asielprocedure in België wel degelijk relevant is in het licht van de door verzoekers beweerde problemen in Polen. Verzoekers tonen niet aan dat het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar problemen die in het verleden plaatsvonden in het herkomstland van verzoekers en het land waar hen vervolgens asiel werd verleend niet worden weerhouden als reden om verzoekers te machtigen tot een verblijf in het Rijk, verwijzend naar de erkenning als vluchteling door Polen en naar de doorlopen asielprocedure in België waarbij werd vastgesteld dat zij in Polen wel degelijk de nodige bescherming kunnen genieten van de autoriteiten en er aldus geen gevaar lopen. Hierbij kon er ook op worden gewezen dat ook België een Tsjetsjeense gemeenschap heeft die waarschijnlijk niet anders aankijkt tegen de aangehaalde feiten dan de

Tsjetsjeense gemeenschap in Polen. Nu niet blijkt dat verzoekers geen voldoende bescherming kunnen genieten in Polen, kan ook niet worden aangenomen dat verweerder afzonderlijk rekening diende te houden met de emoties die met de door verzoekers voorafgaand aan de komst naar België aangehaalde gebeurtenissen gepaard gingen, *“het cumul aan problematiek van het gezin”* of de *“dynamiek en reactiviteit van deze problematiek, van humanitair standpunt uit”*.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld. Enige machtsoverschrijding blijkt evenmin.

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

4.2.4. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers op geen enkele wijze uiteenzetten waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.2.5. De Raad stelt verder vast dat het enig middel geen concrete uiteenzetting bevat van de wijze waarom de bestreden beslissing de artikelen 3 en 8 van het EVRM schendt. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoekers kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld en verweerder of de Raad zelf het middel interpreteren, is niet ontvankelijk. Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, doch enkel inhoudt dat verzoekers niet worden gemachtigd tot een verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat deze beslissing geenszins enige inbreuk op het gezinsleven inhoudt nu, zelfs indien een gezinsleven wordt aanvaard met de dochter en kleinkinderen, de bestreden beslissing zelf op geen enkele wijze enige scheiding van de gezinsleden tot gevolg heeft. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bevonden de betreffende familieleden zich in een gelijkaardige verblijfsrechtelijke situatie.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS